

sobota, 24.02.2024

Wspomnienie świętego Etelberta, króla

Etelbert I rozpoczął panowanie w Anglii jako ośmioletnie dziecko po śmierci ojca (560). W rządach wyręczała go początkowo przyboczna rada królewska. Długoletnie, bo trwające przez 50 lat rządy Etelberta, były dla Anglii wprost opatrnościowe. Nie tylko bowiem roztropnie rządził własnym małym królestwem, ale przyczynił się do zjednoczenia prawie wszystkich królestw Anglii, dotąd ze sobą skłóconych i będących w stanie nieustannej wojny. Udało mu się utworzyć coś w rodzaju konfederacji, unii królów angielskich. Był poganinem przez pierwszych 36 lat życia. Około 588 udał się do Paryża, gdzie za małżonkę pojął Bertę - córkę króla Merowingów frankońskich, Chariberta. Postawiono jednak warunek, że Etelbert zostawi całkowitą swobodę Bercie i jej kapelanowi, Letardowi, biskupowi z Senlis. Pobożna królowa tak wpłynęła na męża, że zgodził się nawiązać kontakt z Rzymem. Co więcej, nakłonił papieża św. Grzegorza I Wielkiego, aby ten przysłał misjonarzy do jego królestwa w Anglii. Na czele wyprawy stanął św. Augustyn z Canterbury. Przywiódł on ze sobą 40 mnichów-kapłanów benedyktyńskich. Przybyli oni do Kentu w samą Wielkanoc 597 roku. Król wyszedł św. Augustynowi i jego misjonarzom na spotkanie i zezwolił im swobodnie głosić nową wiarę. Sam też po kilku latach przyjął chrzest. Zachował się list św. Grzegorza do Etelberta i jego małżonki, w którym papież czyni wyrzut, że król tak późno zdecydował się na przyjęcie wiary. Etelbert jednak wołał tak ważny krok uczynić po poważnym namyśle i dokładnym zapoznaniu się z całokształtem wiary i moralności chrześcijańskiej. Był zresztą pierwszym władcą Anglii, który się na to zdobył. Z czasem i inni królowie poszli w jego ślady. Wśród nich niedługo wprowadził do siebie katolickich misjonarzy siostrzeniec Etelberta, Sebert, król Sussexu, który też przyjął chrzest. Córka Etelberta, św. Etelburda, wydana za króla Northumbrii (środkowowschodnia część Anglii), pozyskała go również dla Kościoła katolickiego. Etelbert ze wszystkich sił dopomagał misjonarzom w szerzeniu wiary. Dzięki jego pomocy i hojności wystawiono świątynie, zamienione niebawem na katedry: w Canterbury, Londynie i Rochester. Kiedy zaś utworzona została metropolia w Canterbury, przydzielono do niej biskupstwa w Rochester, w Londynie i w innych miastach, które król szczerze uposażył. Etelbert nie tylko poszerzył granice swojego królestwa i zabezpieczył je od napaści wrogów, ale wyróżniał się jako doskonały administrator i prawodawca. Do naszych czasów zachował się szczęśliwie zbiór praw, które wydał. Zdradzają one pokrewieństwo z prawem salickim, skodyfikowanym przez króla Francji, Chlodwika. Świadczy to o żywym kontakcie między Galią a Anglią. Po około 64 latach życia i 56 latach rządów Etelbert zmarł 24 lutego 616 roku. Jego śmiertelne szczątki złożono w kościele świętych Piotra i Pawła w Canterbury przy jego małżonce, Bercie. Źródło: <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/02-24b.php3>
<https://imiona.net.pl/etelbert-z-kentu/>